

Terra d'estiueig

er als gironins la Costa Brava és aquell indret on acaba la part sòlida de la terra i comença un mar d'aigua salada i inquietant. El podem contemplar des de la muntanya dels Àngels, si pugem a peu un dia clar pels viarans de la vall de Sant Daniel. S'entreveu des dels terraprimis que voregen l'Empordà i des dels cims de l'Alta Garrotxa. La Costa Brava és el mar, una franja blava llunyana on tothom està de vacances o viu dels que estiuegen. Fins fa uns decennis, cinc o sis, només s'hi arribava en uns trens asmàtics i fumejants, que es movien a la velocitat de la llum, de la llum de carbur. Anar de vacances a la costa era cosa de rics o de pobres amb prescripció facultativa. L'aigua salada anava bé per a la salut i era barata, sobretot per curar les malalties produïdes pels paràsits de la pobresa. La postguerra va crear aquesta mena de sanitat alternativa. Quan van arribar els estrangers del nord a la recerca de l'esperit del sud, tot va canviar de dalt a baix. Per fer-los compliment, als patis dels bars s'hi cantava flamenc, als restaurants s'hi servia paella valenciana, a les discoteques s'hi ballaven ritmes prohibits i a les platges els banyadors de les dones es feien cada vegada més exigus. Els rics es van vendre les cases per construir hotels, els pobres es van dedicar als oficis del sector turístic i l'home dels cànirs i el ruquet va canviar la boina per un barret cordovès. Ara tot s'ha anat diluint en el magma de la globalització, s'han preservat –això sí– alguns espais d'interès natural i en algun racó encara es conserva un enllaunat esperit local, però res és com era abans, quan tot estava per fer i res semblava impossible.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2017/08/03/terra-destiueig/860157.html?utm_source=rss